

DENÍK COURY

MARIE KRATOCHVÍLOVÁ

DENÍK COURY

Marie Kratochvílová

Tuto knihu bych chtěla věnovat skvělé a úžasné Sabine Karasové, šéfredactrice Cosmopolitanu. Bez její motivace a podpory by tato kniha nikdy nevznikla.

♥ Pondělí

Denní skóre:

1× kuřba

2× honění

½ soulože (v půlce mu „spadnul“)

Dnešní výdělek: 8000 Kč

Utraceno za:

1x rtěnka zn. Payot, barva tmavá višěň 700 Kč

fantastickej oběd v Bellevue (srnčí carpaccio s houbovo-tomato-vým concassé) 1500 Kč

1× pokuta za příliš pomalou jízdu 1000 Kč

1× návštěva solária 200 Kč

2× krabička tic taců, pomerančová příchuť cca 35 Kč

Ta pokuta za příliš pomalou jízdu mi přišla úplně nesmyslná. Alespoň nikoho neohrožuju. Není moje chyba, že mám strach z rychlosti, ale přece nebudu jezdit hromadnou dopravou. Ta je jenom pro chudý. A já nejsem chudá. Jsem bohatá. Bohatá, krásná a zdravá. A nikdo neví, že dělám prostitutku. Tedy až na moje klienty. Ovšem jestli tento deník někdo objeví, bude to katastrofa! Celá ta záležitost praskne a já se budu moct jít nejspíš zahrabat.

Odpoledne jsem potkala paní Kopeckou. Paní Kopecká je moje sousedka. Je smůla, že bydlí na stejném patře. Její byt se s mým samozřejmě nedá srovnat. Já mám čtyři prostorný pokoje, kuchyň s výhledem na město, mramorovou koupelnu a čtvercovou halu. Navíc mám balkon. Velkej. S jehličnany v květináčích. Naštěstí se o ně nemusím starat.

Paní Kopecká bydlí v malý garsonce a je zahořklá, pokud vím, ani nemá auto. Taky je tlustá jako vepř a vím, že mi závidí moji epesní postavu. Prostě a jednoduše mě nesnáší. Dneska mě jako obvykle nepozdravila a dělala, že mě nevidí. Já ji zdravím, ale asi přestanu. Nesnáším nevychovaný lidi.

Ležím v posteli a přemýšlím o dnešním dni. Závěr? Z finančního hlediska uspokojivej, z mýho hlediska dobrej. Něco mi chybí. Myslím, že bych potřebovala novej kávovar. Asi ten od DeLonghi za padesát tisíc. Není levnej, ale já si ho můžu dovolit.

♥ Úterý

Dneska ráno jsem při pohledu do obrovskýho zrcadla ve svý luxusní mramorový koupelně málem omdlela.

Na nose se mi udělal beďar. Je mi 25 a na pupínky jsem nikdy netrpěla. Ani nevím, co se s tím má dělat.

Měla jsem nahnáno, tak jsem volala na dermatologickou pohotovost, abych zjistila, co s tím. Ordinující lékař na mě byl dost nepřijemnej. Řekl, že ho otravuju s blbostí a že si mám v drogerii

koupit „Clean and Clear“. Neuvěřitelný! Já bych si na obličej nikdy nedala takovou lacinou kosmetiku.

Rozhodla jsem se teda jinak. Zajela jsem za svým známým doktorem, kterej je už 5 let jedním z mejch nejlepších klientů. Myslím, že mě miluje, ale vlastně mě to ani nezajímá. Trochu znejistěl, když mě viděl v čekárně, ale pak roztál a pozval mě dál. Uvařil mi kafe, ze kterýho se mi málem zvednul žaludek (ani nemá kávovar!), a chtěl vědět, proč jsem přišla.

Musím říct, že po tom, co jsem mu vysvětlila, co mě trápí, se tvářil trochu našťavaně. Nakonec mi ale pupínek profesionálně ošetřil, vydezinfikoval a zalepil.

Nelíbila se mi myšlenka, že mě někdo uvidí s náplastí na nose, ale nehodlala jsem riskovat recidivu. Z ordinace jsem tedy vyšla s rukou na nose – no dělala jsem, že se na něm drbu.

V autě jsem se na sebe pořád musela dívat ve zpětným zrcátku. Ani trochu se mi to nelíbilo. Zastavila jsem v jedné postranní ulici a opatrně jsem si sundala náplast. Pupínek vypadal mnohem hůř než ráno. Ten diletant!

Ihned jsem volala Alexejovi, abych zrušila naši odpolední schůzku. Alexej je perfekcionista. Jedinej chlap, kterej mě momentálně zajímá. Myslím, že ho miluju, ale to není podstatný. On mě totiž nemiluje, ale jednou se to změní. Vím to.

Zatím miluje jen moje tělo. Alexej miluje ženský těla – těla, který nevykazují známky celulitidy, těla, který jsou symetrický, ženský, ale štíhlý, těla s dlouhejma sametovejma vlasama, těla s krásnejma

obličejema a jemnou, alabastrovou pletí bez jedinýho pupínku. To je jedna z věcí, kterou na mně obdivuje. Moji bezchybnou pleť. Víím, že by nelibě nesl jakoukoliv změnu.

Na den, kdy se mám vidět s Alexem, si nikdy nedomlouvám další schůzky. Rozptylovaly by mě. Potřebuji být čerstvá, voňavá a neutahaná.

Musela jsem volat třikrát, než to zvednul. I když mě má uloženou v seznamu, vždycky se zeptá, kdo volá. Když jsem mu řekla, že ruším dnešní schůzku, reagoval podrážděně. Chtěl vědět proč. Vymyslela jsem si, že mi není dobře. Nevypytával se dál. Domluvili jsme se na příští tejden. To už snad budu v pořádku.

I když ho miluju, stále jsem musela myslet na částku, o kterou jsem díky tomu přišla – o celejch deset tisíc. Alex totiž není žádná držgrešle, navíc se v penězích přímo topí. Mrzelo mě to, protože jsem s těma penězma počítala.

Dneska si půjdu brzo lehnout. V Cosmopolitanu psali, že spánek je dobrej na pleť.

Deset minut po půlnoci mě vzbudil zvonek. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem, kdo jsem a co se děje. Upřímně mě to vyděsilo. Je to snad nějakej příznak stáří? Neprojevuje se tak alzheimer?

Doběhla jsem ke dveřím, zvedla jsem sluchátko „telefonu“ – no tý věci, jak se s ní dole otevírají dveře (že by další příznak?), a zeptala jsem se, kdo to je.

Nejdřív jsem slyšela jen nějaký funění a oddychování a pak se mi ohlásil Alexej. Chtěl, ať ho pustím dovnitř. Věděla jsem, že by byla

chyba odmítnout, a tak jsem mu otevřela. Naštěstí bydlím až v posledním patře, takže jsem věděla, že tím získám trochu času, než se dostane nahoru.

Docela mě to rozhodilo, takový přepadovky prostě nesnáším. Bleskurychle jsem nastavila osvětlení v bytě na tlumený spektrum – to znamená, že je víc tma než světlo, do pusy si dala dva tic tacy a jeden rozpustnej osvěžující gelovej proužek, upravila si vlasy kartáčem a opláchla si oči.

Ještě jsem stihla zakrejt beďar na nose korektorem – pro jistotu, to už ale Alexej bouchal na dveře.

Vešel dál, ani mě nepozdravil a šel rovnou do obývacího pokoje. Vadilo mi, že se nezul – já v bytě nikdy nechodím v botách. Sednul si na moji krásnou bílou koženou sedačku a zapálil si cigaretu. Zadíval se na mě a suše se zeptal, jestli mám popelník. Tak jsem zaimprovizovala a přinesla mu podšálek od svého úžasnýho bílýho servisu značky Villroy & Boch.

Chvilí bylo ticho, pak vstal a začal přecházet po pokoji, nakonec se zastavil u mýho baru, otevřel ho a nalil si portský. Ani se mě nezeptal, jestli chci taky.

Alexej je opravdu pěkný chlap. Vysokej, docela vazba – ale od přírody. Přitom ale nepůsobí těžkopádně, pohybuje se spíš pružně a lehce. Jeho vlasy mají takovou tu neutrální hnědou barvu, ale k němu prostě jdou. Má moc pěkný rysy. Navíc se umí oblíkat, vždycky má ty nejluxusnější vychytávky, a pokud vím, na nákupy většinou jezdí do Londýna. Dneska měl na sobě nádhernou košili od Guccioho.

Zapomněla jsem se zmínit, že Alexej nerad mluví, a to nejen se mnou, ale s kýmkoli. Chvíli mi trvalo, než jsem si na to zvykla, protože jsem si myslela, že jsem mu nesympatická. Pak jsem ale pochopila, že je lepší nechat to být.

Následovalo naše ložnicové číslo. Je to jedinej chlap, se kterým ráda spím. Nejen proto, že ho (asi) miluju, ale také proto, že je jedním z mála chlapů, co nemá malej penis. Už jen pohled na něj mě vzruší, skoro jako když se dívám na nějakou hodně drahou věc, těsně předtím, než si ji koupím.

Jeho technika milování je ovšem slabší, ale to je problém 95 % chlapů. Nikdy se s ním neudělám, buď jak buď. Alexej je tak trochu neandrtálec. V posteli mě málokdy překvapí.

Každý pohyb a poloha naší soulože je předem daná, že ani nechápu, jak ho to může bavit.

Potom se odvalí, usne a já se až do rána nevyspím, protože hrozně chrápe.

Takže jsem ráda, když jde hned pryč. Sice ho mám ráda, ale ta probdělá noc za to nestojí. Navíc musím být fit. Klienti nemají rádi, když jsem unavená.

Tentokrát zůstal až do rána. Ach jo!

Je osm hodin ráno, hlavu mám jako střep. Celou noc jsem nezamhouřila oka. Alexej před chvílí odešel. Není lehký usnout, když máte pocit, jako by vedle vás startovalo letadlo. Nechápu, že on sám se neprobudí.

Vyprovodila jsem ho ke dveřím, abych se s ním rozloučila. To je vlastně to nejdůležitější – protože je to i chvíle, kdy mi dává peníze. Hrozně mě štvalo, že jsem mu ještě ráno musela dělat kafe, usmívat se a vstát půl hodiny před ním, abych se dala do pořádku. Alexej je zvyklej, že jsem vždycky jako ze škatulky.

Když konečně odešel, šla jsem do koupelny, napustila si vanu, přidala několik pěn do koupele a mezitím si šla připravit něco k jídlu. Tyhle věci prostě miluju. Tak například, když si připravuju koupel – chtěla bych zdůraznit, že já mám samozřejmě jenom ty nejlepší pěny do koupele, jenom ty nejvybranější oleje, jen ty nejdražší a nejušlechtilější koupelové soli – ráda míchám všechno dohromady. Připadám si pak jako alchymistka. Tohle je můj recept na tu úplně nejúžasnější koupel na světě.

Recept na „Super bublinkovou koupel“

- 1) hrstka koupelový soli „*Tajemství moře – citron*“
- 2) špetka koupelový soli „*Tajemství moře – pomeranč*“
- 3) *ušlechtilý olej do koupele s povzbuzující vůní exotických květin*

4) pěna do koupele s vůní maliny (extra pěnivá)

5) pěna do koupele s vřídelní solí, výtažkem z oliv a pšenice (olivovej olej krásně zvláčňuje)

6) lístky růží – doporučuji druh *Abraxas*, anebo *Minnu Kordes* (v nejhorším případě *Vesennyj Aromat* – ale to jen v případě, že se vám ty dvě první nepodaří sehnat)

Při koupeli je báječný popíjet „Aphrodite“ – víno s delikátním aroma čerstvě nasekaného sena a broskví (popis z etikety). Mám už vyzkoušený, co se k tomu hodí. Takže ryby, drůbež nebo avokádovej salát. Pak už si jenom pustím Michaela Boltona (*Lady in red*) a začnu snít.

V poledne mám oběd s asijským obchodníkem, jmenuje se Li-ong. Vzpomínám si, když jsme se poprvé setkali na vernisáži v roce 2013. Doprovázeli ho tehdy dva kamarádi, pan Vuong a jeho obchodní partner pan Lanh. Já jsem tam byla sama. Chodívám na vernisáže ze dvou důvodů, za první mám zájem o umění a za druhý je to skvělá příležitost, jak se seznámit a navázat kontakty. Stála jsem tehdy před portrétem ženy nazvaným „Nebeské hodiny“. Byla na něm tvář dívky s velikýma nevinnýma modrýma očima dívající se na římsový hodiny. Celej obraz byl jakoby do modra. Přemejšlela jsem tehdy, že by se mi hodil do ložnice, když vtom mě vyrušil pan Li-ong. To, že se jmenuje Li-ong, jsem tehdy samozřejmě nevěděla. „Vy mít skara stejný oči,“ řekl, dívaje se střídavě na mě a na holku s hodinama.

Vůbec se mi nelíbil. Byl menší než já, skoro plešatej, obličej měl oplácanej jako dítě a dvě ještěřčí zapadlý očka byly na můj vkus až moc živý. Nicméně, já si nemůžu dovolit dát průchod svejm opravdovejm citům. Taky jsem si všimla, že má hodinky značky Longines z nejnovější série (odhadem tak za 100 000), oblek od Armaniho, a v tu ránu už mi tak příšernej nepřipadal. Hodila jsem na něj svůj neodolatelnej oslňující úsměv a nesměle jsem špitla: „Myslíte?“

„Ó ano, vy být moc moc krásná,“ začal Li-ong mohutně přikyvovat.

Ještě ten den jsme zašli na večeři do japonský restaurace Samurai. Tehdy jsem ještě nevěděla, že nemám ráda japonský jídlo. Měla jsem ráda čínu, to ano, dokonce i thajskou a mongolskou kuchyni (ta je mimochodem jedna z mých nejoblíbenějších), a tak jsem předpokládala, že japonská bude chutnat podobně, ale ouha! Nicméně, ze začátku vše probíhalo dobře. Interiér restaurace se mi zamlouval a jen mě utvrdil v předpokladu, že pan Li-ong má hodně peněz. Líbily se mi japonský stěny, dekorace na sushi, japonský misky i omamná vůně tyčinek namaki.

Nejprve jsem si dala nimono, což je tradiční japonská polívka se zeleninou a kuřecím masem. Ovšem pak mi pan Li-ong nechal přinést sashimi (plátky syrovejch ryb s nakládaným zázvorem a zeleným křenem). Úplně se nad nima rozplýval a povídal mi o tom, že i když on není Japonec, tak v jeho zemi sashimi všichni zbožňujou. Nevím jak oni, ale mně se při prvním soustu, respektive při prvním polknutí málem zvednul žaludek. Ustála jsem to a doufala, že si na to za chvíli

zvyknu, vždyť jíst se dá skoro cokoliv, ne? Nevím proč, ale ten pocit nevolnosti se každým soustem násobil. Snažila jsem se při polykání nedejchat, každý sousto jsem mohutně zapila jasmínovým čajem, přesto jsem po chvíli zjistila, že následky budou katastrofální. Zhruba po pěti minutách mě začal tláčit žaludek, a to nikdy nevěstí nic dobrého. Za dalších pět minut jsem musela odběhnout na toaletu. Protože jsem profesionálka, rozhodla jsem se, že na sobě nedám nic znát. Zelenej obličej jsem si přepudrovala rozjasňujícím pudrem Estée Lauder a v tu ránu byla moje pleť zas dokonalá a rozjasněná. Ke stolu se vracela hvězda.

Ten večer jsem si dala už jen velkou sklenici vody a dva brufeny. Pan Li-ong se během večera opil japonským saké, začal se potit a povídat mi o tom, jak se cítí osaměle. Do našeho města prej jezdí obchodně asi pětkrát do roka a rád by tu našel přítelkyni, se kterou by mohl občas zajít na večeři nebo na čaj. Věděla jsem, že ho mám lidově řečeno zaháčkovanýho, a hned jsem začala přemýšlet, jak ho co nejdříve přimět, aby trochu provětral peněženku. Příležitost na sebe nenechala dlouho čekat, ráno jsem odjížděla z jeho hotelu s pěti tisíci v kapse – tedy v peněžence – já peníze do kapes nedávám. Myslím, že mi mohl dát i víc, ale věděla jsem, že časem ho k tomu dokážu přimět. Mimochodem, věřte mi, že to byly tvrdě vydělaný prachy. Od té doby jsme se vídávali pravidelně při jeho návštěvách Prahy.

Dnes jsme měli s Li-ongem schůzku v mojí milovaný restauraci Trifton. Do Triftonu mě jednou vzal Alexej, při jedné z našich prvních schůzek. Li-ong chtěl opět zajít na nějaké ohavný sushi, ale

já jsem mu vemluvila, že bych mu ráda ukázala, jak výborná je česká kuchyně. Věděla jsem, že Trifton je přesně to pravý místo. V Triftonu si připadáte jako v krápníkový jeskyni, kolem vás jsou antické sochy a nejlepší ze všeho je opravdické klavír s opravdickým pianistou.

Potíž je v tom, že se vždycky za Li-onga trochu stydím. Jsme příliš kontrastní. Já jsem mladá a krásná, on je starý a šerednej. Vlastně ani není tak starý, ale pro mě je každý chlap po čtyřicítce zralejší na kremační pec. Číšník se na nás nevraživě podíval, což mě naštvalo. Pořád jsem si nezvykla na to, že v luxusních restauracích může být personál, který se neumí chovat. Buďto jsou moc vlezlí, anebo nepříjemný a drzí. V obou případech očekávají nebetýčnou spropitnou.

Seděli jsme u stolu pro dva. Naštěstí musel pan Li-ong co chvíli vyřizovat obchodní hovory, a tak jsem si ho nemusela moc všímat. Při dezertu (rumový flameri podávané s ananasem a malinovou espumou) se mě pan Li-ong zeptal, jestli mám přítele. Trochu mě to vyvedlo z míry, protože nerada dávám klientům informace o svém soukromí. To, že vám začnou vidět do života, jim dává jakousi moc, a já si je chci především držet od těla. Použila jsem tedy jednu ze svých vyhýbavejších odpovědí. „Nemyslím si, že by to bylo podstatné, povězte mi radši něco o vaší práci. Neříkal jste, že tento měsíc jedete do Thajska?“

Pan Li-ong zabubnoval prsty do stolu a krátce odpověděl: „Ano, jedu.“ Pak se na mě usmál a škádlivě dodal: „Já myslet, že vy mohla jet se mnou?“

Poposedla jsem na židli. „Víte, ta nabídka je lákavá, ale mám tolik práce... Ne, nemohu odcestovat, lituju.“

Pan Li-ong se znovu usmál. „Vy nemoct odcestovat? Ale já by zaplatil vám, hodně.“

Musím říct, že ve mně vzbudil zvědavost. Lehce znuděným tónem jsem odpověděla protáhlé: „Ano?“

Pousmál se, vytáhl z náprsní kapsy diář (jak staromódní!), otevřel ho a rychle do něj něco napsal, potom mi ho podal přes stůl. Na jasně bílém papíru bylo černě napsáno 150 000. Pan Li-ong pokračoval: „Vy moje společnice na 14 dní, já zaplatit 150 000, berete?“

V duchu jsem zajásala, ale věděla jsem, že musím držet dekorum, proto jsem klidně odvětila: „Rozmyslím si to.“

Cestou domů jsem o tom přemýšlela. Vydržím se dívat na toho holohlavýho slizouna celých čtrnáct dní? Stojí mi těch sto padesát tisíc za to? Pak jsem ale usoudila, že ano, a obratem jsem mu zatelefonovala, že jedu. Li-ong byl nadšeněj.

Večer ke mně přišli dva cizinci – Australani. Byli to pěkní chlapi, ale taky pěkná dřina. Jasný bikváči a skoro vypadali jako dvojčata. Vysoký, opálený a blond. Chodící reklama na zdraví. Měli tak příšernej australskej přízvuk, že jsem jim stěží rozuměla. Taky se pořád něčemu chichotali. Odešli až po třech hodinách! Byla tu námaha. Ovšem 10 tisíc se hodí.

Vzbudila jsem se brzo ráno a už jsem nemohla usnout, tak jsem na sebe hodila svoji teplákovou soupravu ve stylu Britney Spears a vyrazila do své creperie, Dala jsem si svoji oblíbenou francouzskou palačinku s broskvema a tvarohem a velký cappuccino. Potom jsem z kabelky vytáhla svůj tablet a začala přemýšlet, co budu muset před odjezdem zařídit. Tak určitě bych si měla koupit průvodce – o Thajsku toho moc nevím, leda to, že hlavní město je Bangkok. Dál – co nějaký očkování? To budu asi muset zajít k doktorce, ach jo! A teď to nejdůležitější – budu muset přeobjednat svoje klienty. A jak jsem tak plánovala, zapisovala a proškrtávala, najednou jsem nad sebou uslyšela známej hlas. „Budete si ještě něco přát?“ Vzhledla jsem a uviděla Davida. David bejval můj klient, ale pak se oženil. Rychle jsem polkla a snažila se nevypadat moc překvapeně. „No ne, co tu děláš?“ vyhrkla jsem.

„Ale, to co ty, chci si dát něco dobrýho,“ usmál se na mě a přisedl si.

„Ty si teda dopřáváš,“ řekl s pohledem upřeným na moji palačinku. „Nebojíš se, že ztloustneš?“

Pobaveně jsem vyprskla: „Já a ztloustnout? Ty jsi asi zapomněl, čím se živím. Uvědom si, že moje práce je hlavně o pohybu.“

David se pohodlně opřel o židli, překřížil ruce na prsou a vážně si mě měřil. Vzal si jídelní lístek a pak jakoby mimochodem prohodil: „Jak jsi na tom teď? Neměla bys na mě hodinku?“

„No, já nevím...“ řekla jsem spíš pro sebe.

David se na mě zase zpříma podíval. „Tak měla, nebo neměla?“

Vydechla jsem. „Tak jo, ale nech mě to nejdřív dojít.“ David se usmál a zavolal servírku.

Po půl hodině jsme vyšli ven z kavárny do ranního slunce. Město se teprve probouzelo. Vzduch byl příjemně chladnej. Zívla jsem. Nejradši bych šla zpátky do postele. Mrkla jsem na Davida, ale když jsem viděla tu jeho pěknou postavu a pevněj zadek, změnila jsem názor.

David mi otevřel dveře auta, tak jsem naskočila dovnitř a pohodlně se uvelebila na sedadle. „Nevadí ti, když zajedeme jenom někam za roh? Já vážně nemám čas,“ řekl David, když nastartoval.

„Nevadí,“ odvětila jsem a v duchu si gratulovala, že ten ťulpas nepůjde ke mně domů. Musela bych zas potom povlíkat, uklízet... brrr...

Zastavili jsme na odlehlém konci parkoviště. David nechal běžet motor, podíval se na mě a pohladil mě po tváři. Potom úplně ztratil zábrany a začal mě divoce líbat.

Já úplně zapomněla, jak je dobřej, říkala jsem si v duchu.

„Počkej, já sklopím sedadla,“ řekl udýchaně.

Pak už to byla akce blesk. Vzápětí jsme oba leželi a vyčerpaně oddechovali. David si zapálil cigaretu. „Víš, úplně jsem zapomněl, jak je to s tebou dobrý... láska je fajn, ale sex je sex.“

David je citovej mrzák, ale musím říct, že ženský na to letí. Mají totiž pocit, že je to jen póza.

Vysadil mě zase před creperii, kde jsem parkovala. Vlepil mi políbek na tvář a špitl: „Zase se ti ozvu, jo?“

Neodpověděla jsem.

Přesedla jsem do svého auta a vyrazila k domovu.

Ranní skóre:

1 rychlovka – 2000 Kč

...a to den ještě ani pořádně nezačal

Rozhodla jsem se, že odpoledne ještě zajdu na to očkování, abych to měla za sebou.

Moje doktorka (říkám jí Hrošice, protože váží asi tak sto kilo – samozřejmě ji tak neoslovuju) mi řekla, že ona tohle očkování neprovádí a že musím zajet na krajskou hygienickou stanici a že vůbec nechodím na preventivní prohlídky a že je to nezodpovědný a že se mi na pravé noze začínají dělat varixy a že mi předepíše něco na žíly a že a že a že... Bylo toho tolik, ŽE mi z toho šla hlava kolem.

Nehodlala jsem tuhle nepříjemnost prodlužovat, tak jsem do navigace natukala adresu krajský hygienický stanice a rozjela se tam.

Bylo mi doporučeno nechat se očkovat proti hepatitidě A a břišnímu tyfu. Nechala jsem si vysvětlit, co je to hepatitida A a břišní tyfus. Stejně jsem to nepochopila, ale pak jsem si to doma na internetu našla – takže to první je zánět jater, kterej vyvolává nějaký virus, a to druhý je bakteriální onemocnění, kdy je člověk zaplavený bakteriemi a ty se následně vylučují střevama – proto mají lidi průjem. Obojí se přenáší fekálně-orální cestou. To je legrační, ne? Prý fekálně-orální

cestou...tohle mi utkvělo, takže si to určitě zapamatuju. Tahle terminologie je jasná i mně. Pak mi ještě doporučili antimalarika, to jsou pro změnu tabletky na předpis. Vyzvedla jsem si je cestou zpátky v lékárně. Musela jsem na ně doplácat asi sedm stovek, to jsem radši měla chytnout tu malárii.

Co je to malárie? (nalezeno na webu): Malárie (rovněž nazývaná zimnice) je způsobena parazitickými prvoky a jejich přenašečem je komár. Komplikace zahrnují i kóma a následné úmrtí.

Přece jenom je dobře, že ta antimalarika mám!

V šest se tu stavil ten doktor, jak mi ošetřil pupínek. Teď zase chtěl, abych se já „postarala“ o něj.

Večer mi bylo smutno a měla jsem chuť napsat Alexovi. Věděla jsem, že by to byla strategická chyba, tak jsem se na to vykašlala.

♥ *Pátek*

Dneska dopoledne u mě byl chlap, kterej po mně chce, abych mu nadávala a kopala do něj. A ještě za to platí! (Ty chlapi jsou tak strašně blbí, no vážně!) O sex vůbec nestojí, což je jediný štěstí, protože on je odpornost sama. Doufám, že bude chodit častěj. Při odchodu mi děkoval a říkal, jak to bylo úžasný. Pak vyklopil tři tácy a šel. Já mám z těchhle úchyláků docela srandu, no vážně. Hlavně proto, že vůbec nejsem dominantní typ. Ale dělám, co umím.

Hned po něm přišel úplně mladej kluk, asi okolo sedmnácti. Nejdřív jsem ho nechtěla vzít, ale ukecal mě. Jasný dítě zbohatlíka.

Dal mi za hodinu tři tisíce a hrál přitom granda – typický pro někoho, kdo ještě nikdy nevydělal ani korunu. Bylo to takový nechutný, neohrabaný, upocený. Byla jsem ráda, když si natáhnul svoje trenky s obrázkama Spidermana a odešel, s těmahle mlad'ochama si připadám jako pedofilka.

Odpoledne mi poslal textovku. „Ahoj kočko, bylo to fajn, nechtěla bys se mnou někdy zajít na kafe?“ Neodpověděla jsem, to by tak chybělo, producírovat se někde s tímhle capouchem.

Zaběhla jsem do Luxoru koupit si průvodce Thajskem. Dlouho jsem váhala, ale nakonec jsem se rozhodla pro edici Lonely Planet. Je to sice v angličtině, ale to není problém. Pro jistotu jsem si ale koupila ještě jednoho malýho průvodce v češtině.

Na večer mi přišla další smska od Mlad'ocha. „Proč mi neodpovídáš, udělal jsem něco špatně? Mirek.“

Cítila jsem, jak se ve mně rozlívá vlna znechucení. Proč mi sakra nedá pokoj? Já nejsem žádná láska přes internet. Napsala jsem mu: „Já se s klienty soukromě nestýkám, mimoto mám přítele.“ (Nemám, ale to je jedno). Vzápětí mi přišla odpověď.

Mlad'och: „Já bych ti zaplatil. M.“

Já: „Hodina mého času (bez sexuálních služeb) stojí 1000 Kč.“

Mlad'och (po 10 minutách): „Ok.“

No sláva, ten už se neozve. Tolik peněz přece jen nemá. Zbavila jsem se ho.

Probudil mě mobil. Volal Li-ong a informoval mě, že se mu konečně podařilo zamluvit mi letenku. Odlet je ve středu v jedenáct hodin dopoledne z Mnichova. Přímej let. Business class.

Do Mnichova pojedeme společně z Prahy. Vyzvedne mě v pět ráno. V devět tam prej budeme.

No nazdar! Tak já s tím slizounem pojedu autem do Mnichova? To se asi zblázním. Navíc se mi v autě dělá špatně – pokud neřídím. Takže si budu muset vzít kinedryl a to z toho budu úplně zpitomělá.

Ach jo!

Zjistila jsem, že nemám žádný reprezentativní zavazadla, ale pak jsem usoudila, že je to zbytečný. Pana Slizouna jsem už stejně oslnila, takže není nutný do něho dále investovat.

Volala jsem matce, abych ji informovala o své cestě. Vymyslela jsem si, že jedu na služební cestu. Moje okolí totiž žije v představě, že pracuju jako účetní pro velkou firmu. Matka chtěla vědět, proč mě posílají na školení do Thajska. Řekla jsem, že se v Bangkoku koná velká konference pro účetní ze všech koutů světa. Vím, že si to nebude nijak ověřovat, o to je to snazší.

Ve tři hodiny mi psal Mlad'och, jestli bychom na tu večeri nemohli jít dneska. Takže můj plán nevyšel. Napsala jsem mu tedy, ať na mě počká v osm přesně před restaurací V Růžový zahradě. Odpověděl, že se nemůže dočkat, až mě znovu uvidí.

Opět mě zalila další vlna znechucení.

Tahle restaurace je vlastně v hotelu a je skutečně pěkná, pokud se vám líbí styl art deco 30. léta.

Cestou jsem se stavila u benzínky a koupila si cigarety, a porušila tak svoje nekuřáctví. Ale vážně, tenhle mladíček mě tak rozhodil, že jsem byla ochotna vyzkoušet cokoli, jen abych se hodila do klidu.

Přijela jsem už ve tři čtvrtě. Zaparkovala jsem a pustila si na uklidnění od Queenů *We're the champions*. Seděla jsem, relaxovala, potahovala z cigarety, když vtom mi někdo zabouchal na sklo. Lekla jsem se a dřív, než jsem se podívala, mi bylo jasné, že je to Mlad'och. Připitoměle se na mě usmíval a hulákal „Pojď ven!“

Ztlumila jsem Queeny, típla cigaretu, stáhla okýnko a ledově jsem řekla. „Vždyť ještě není osm, ne?“

Opět se nablble zasmál. „Jé, dyť je to jedno, jdeme, ne?“

Profesionálně jsem se zasmála, potlačila averzi vůči tomuhle stvoření a vyšli jsme k restauraci.

„Sem chodíš něk často, jo?“ ptal se Mlad'och.

„Ani ne,“ unaveně jsem odpověděla. Abych mu zabránila v dalších otázkách, rozhodla jsem se zpovídat já jeho. „A co ve škole?“ zeptala jsem se sladce.

„Ty vole,“ odfrkl si. „To nemyslíš vážně.“

Vzdmula se ve mně vlna vzteku. „Vadilo by ti, kdybys mě neoslovoval ty vole?“ vyjekla jsem na něj.

„No tak sorry,“ řekl ne zrovna omluvným tónem.

Posadili nás ke stolku u okna. Rychle jsem si objednala. Dala jsem si rump steak z uruguayského býka. Ať se prohne. Celou večeri jsem

ho ignorovala a jenom jsem příkyvovala nebo neurčitě odpovídala. Po chvíli se Mlad'och zvědavě podíval na můj talíř a prohlásil: „Ty máš ráda krvavý steak? Seš jak můj fotr. To já bych nemoh', se mi z toho zvedá...“

Dřív než mohl domluvit, jsem ho pod stolem vši silou kopla do holeně.

„Co je?“ zeptal se překvapeně.

Musela jsem se hrozně ovládat, abych na něj nezačala rvát. Snažila jsem se soustředit na to krásný, kultivovaný prostředí kolem a na úžasnou chuť jídla.

Zdalo se, že i Mlad'och se zklidnil. Pojídal svoje hranolky a díval se na stůl. Ve chvíli, kdy mlčel, mi ani tolik nevadil.

Když ale došlo na placení, najednou vyhrkl: „Teda ten steak je drahej!“ Pár lidí se po nás šokovaně ohlídlo.

Naklonila jsem se k němu a tlumeně na něj vyštěkla: „Neřvi tady, tohle není McDonald.“

Zrudl a tlumenějším hlasem dodal: „Já jen že nevím, jestli budu mít na zaplacení.“ Tak tohle byl vrchol. Mezitím k nám přišel číšník. Otočila jsem se k němu a hodila na něj svůj nejsvůdnější úsměv. „Dal byste nám ještě chvilinku?“

„Jistě, madam,“ opětoval mi úsměv a odkráčel zpět k baru.

Znovu jsem se otočila zpátky na Mlad'ocha.

„Tak poslouchej, ty kreténe. Takovýhle fórky na mě nezkoušej, já moc dobře vím, o co jde, koukej ten účet zaplatit, nebo se už nikdy neuvidíme, to ti přísahám. Já teď jdu ven a počkám tam na tebe, ty si to tady vyřeš a opovaž se dělat ostudu.“

Vstala jsem, popadla kabelku a nonšalantně odkráčela ke dveřím.

Můj proslov zapůsobil. Po pár minutách Mirek vyšel s pokornějším výrazem v očích. Došel až ke mně, ruce v kapsách. „Tak co teď?“ zeptal se s pohledem upřeným na můj hrudník. Zvažovala jsem, co říct, ale nakonec ve mně zvítězil pragmatickej pohled na věc. Chvíli jsem váhala, a nakonec jsem se rozhodla, že peníze se vždycky hodí. Usoudila jsem, že po pěti minutách bude po všem. A taky bylo. Zatáhla jsem ho k sobě do auta a po deseti minutách ujížděla zpátky k domovu o patnáct set bohatší. I přes ten odpor k němu to za ty prachy stálo! :)

♥ *Neděle*

Dneska mě hrozně bolela hlava, tak jsem vstala až v jedenáct a po snídani vyjela do Průhonic. Mám ten park moc ráda. Chodila jsem tam už jako malá. Tehdy jsem měla o svém životě jasnou představu. Chtěla jsem být veterinářkou, nebo právničkou. Ale koneckonců, nejsem na tom tak špatně. Hlavně že mám prachy, na tom, jak je získáte, snad až tak nesejde, pokud teda kvůli tomu někoho nezabijete nebo tak.

Asi po půl hodině jsem si sedla na lavičku a dívala se kolem sebe. Slunečný den přilákal do parku „rodinky s dětmi“. Já „rodinky“ nesnáším – tedy speciálně sportovní rodinky. Sportovní tatínek, sportovní maminka, oba nesou na zádech něco jako miniaturní krosny a v nich nechutný sportovní láhve na pití. Na nevzhlednejch